

Тръгналъ Скришко пакъ. Вървѣлъ, вървѣлъ, стигналъ въ града и отишелъ въ царския палатъ.

Явилъ се предъ царската дъщеря и ѝ казалъ :

— Златно Слънце, азъ ида отъ далеченъ пжтъ. Правя облогъ съ тебе, че ще се скрия, и ти нѣма да можешъ да ме намѣришъ. Ако спечеля облога, ще стана царски зетъ. Приемашъ ли ?

— Приемамъ, — отвърнала царкинята и се засмѣла, сякашъ хиляди славеи запѣли въ двореца. — Приемамъ, защото зная, че и ти ще свършишъ като другитѣ.

— Ще видимъ, — рекълъ Скришко. . . Утре по това време, азъ ще се скрия, и ти ще ме търсишъ.

Като казалъ това, Скришко напустналъ двореца и се върналъ край морето. Запалилъ огънь, нагрѣлъ люспата отъ рибата и зачакалъ. Следъ малко морето се разиграло, и голѣмата риба се показала на брѣга.

— Какво ти се случи, Скришко ? — попитала рибата.

— Дойдохъ да ме скриешъ така, че Златно Слънце да не може да ме намѣри.

— Това е лесна работа, — отговорила рибата. — Азъ ще си отворя устата, а ти влѣзъ вжтре. — Зѣпнала голѣмата риба. Скришко влѣзълъ въ устата ѝ, и следъ малко стигнали до морското дъно.

Тамъ голѣмата риба повикала тритѣ си дъщери и имъ казала :

— Това момче ми спаси живота. Трѣбва да му се отплатимъ. Най-малката отъ васъ ще го скрие въ устата си, втората ще лапне нея, третата ще лапне втората, а азъ ще лапна всички. Така Златно Слънце никога нѣма да намѣри Скришко.

Казано - сторено. Четиритѣ риби станали една, и Скришко се скрилъ въ тѣхъ на дъното на морето.

Станала рано царската дъщеря, задумкала барабанчето, затичала насамъ, затичала нататкъ по земята — Скришко го нѣма. Литнала тогава къмъ небето, седнала на едно облаче и думкала, думкала. Стигнала до звездитѣ, свила си единъ вѣнецъ отъ тѣхъ, а Скришко все го нѣма. Тогава се спуснала надъ морето, надникнала презъ водата и го видѣла скритъ въ рибитѣ.

— Брей, намѣри ме, — извикалъ Скришко и излѣзълъ на брѣга.

— Е, намѣрихъ ли те, — извикала Златно Слънце.

Скришко въ ябълката